

Helemaal niets mis
mee

Helemaal niets mis mee

Tamara Haagmans

Voor Patrick.
Omdat er met jou ook niets mis is.
Hou van jou!

Schrijver: Tamara Haagmans
Coverfoto: www.dnf-style.com
Coverontwerp: I.s.m. Coriovillum
ISBN: 9789462547636
© Tamara Haagmans

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of
openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij
elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op
enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de auteur.

Hoofdstuk 1

‘Weet je het echt wel zeker?’ vraag ik hem met een beetje trillende stem. ‘We kunnen toch ook gewoon eerst rustig aan beginnen?’ Langzamerhand krijg ik een beetje spijt van m'n impulsieve voorstel een tijd geleden. ‘Nee, we hebben A gezegd, nu moeten we ook B zeggen,’ klinkt het vanuit de slaapkamer. Een paar weken geleden hadden we het erover dat we eens iets spannends wilden doen, om ons seksleven een beetje nieuw leven in te blazen omdat het door drukte op Michels werk nogal op z'n gat lag, en na lang discussiëren over hoe we dat ‘spannend’ gingen invullen had ik het idee geopperd dat we eens een parenclub konden bezoeken. Ik kom niets te kort hoor bij Michel, begrijp me niet verkeerd, maar toen ik het boek ‘vijftig tinten grijs’ had gelezen drong het tot me door dat er zoveel meer manieren waren om je seksleven spannender te maken dan gewoon rechttoe rechtaan seks. Niet dat ik van plan ben een of andere rijke vent aan de haak te slaan, want in al die boeken zijn de hoofdpersonen onwaarschijnlijk knap, en schandalig ongeloofwaardig rijk, om maar te zwijgen over dat ze allemaal een of ander diepgeworteld trauma hebben. Omdat ik ook niet echt zit te juichen bij het idee om klappen te krijgen heeft het eigenlijk ook weer helemaal niets met vijftig tinten grijs te maken behalve dat ik het idee had dat er meer uit te halen viel. Dus, op een idee gebracht, ging ik op zoek naar andere alternatieven. Zo was het begonnen. ‘Misschien moeten we toch maar gewoon een advertentie zetten dat we iemand zoeken voor hier thuis,’ roep ik door de openstaande badkamerdeur,

terwijl Michel de kraan aanzet en onder de douche gaat staan. Het lijkt ineens een veel slechter idee dan het leek toen ik het bedacht. 'Het was jouw idee schat, om het op deze manier te doen en niet met een advertentie,' galmt hij weer terug en begint zich fluitend in te zepen. Ik laat me met een diepe zucht op het bed vallen, dat bezaaid ligt met sexy lingerie, met jurkjes en hoge hakken, en ik sluit een beetje gefrustreerd mijn ogen. Waarom ik met dat idee gekomen ben?

Ik weet het niet meer. Het leek me eerst wel spannend, ik had het er al eens met mijn vriendin over gehad, en zij was heel enthousiast. Maar ja, aan de andere kant, Abigail is ook een heel ander type dan ik, en Abigail heeft ook geen relatie, maar neemt altijd scharreltjes mee die ze daarna toch niet meer ziet. Ze heeft mij ook wel eens gevraagd om mee te gaan maar omdat ik het niet wil zonder Michel heb ik toen maar geweigerd. Gelukkig wonen wij vlak onder de rook van Amsterdam en is er op dit gebied hier veel te beleven, dus is de keuze groot en hoeven we niet met één of twee clubs genoegen te nemen maar hebben we de keuze uit wel 50. Toen ik het voorstelde, na eindeloos te hebben gegoogled op 'ingedut seksleven,' en 'seksleven spannender maken,' (wat helemaal niets opleverde behalve de preutse suggestie om eens wat speeltjes aan te schaffen en dat ik daarna nog weken op elke pagina seksueel getinte advertenties te zien kreeg,) was Michel eerst een beetje terughoudend geweest.

Toen we samen achter de laptop waren gaan zitten om wat sites te bekijken, was hij echter al snel overstag gegaan. Het had me in elk geval niet veel moeite gekost, laat ik het zo zeggen! 'We gaan alleen kijken,' zei hij in eerste instantie. 'En wie weet wat

we dan doen.’ Dat idee veranderde al snel in: ‘We zien wel wat we doen maar we worden niet boos op elkaar als de een wel wat wil doen en de ander niet.’ Uiteindelijk stopte het bij: ‘Niets moet, alles mag.’ Toen het idee dus eenmaal vastere vormen begon aan te nemen waren we verder gaan kijken. ‘Niet in zo’n neukhol met rood pluche!’ Ik moest lachen toen ik de overdaad aan pluche kussentjes zag en dat alle krukken aan de bar bekleed waren met rood pluche op de foto's op de eerste site. ‘Nee, die met die sm-schommel midden in de kamer dan?’ Daarbij viel die rode pluche club in het niets. De ene na de andere club hadden we bekeken en voor alles dat ons wel wat leek, vielen er vier af.

‘Ik wil er wel eentje die ver uit de buurt ligt,’ zei Michel nadat hij ongeveer de tiende website wegklikte. ‘Want je zult maar je buurman of zo tegenkomen!’ Pas een paar dagen later had ik de conclusie getrokken dat als iedereen zo dacht, je JUIST in die club ver weg je buurman tegen zou komen, omdat die OOK niet naar een club in de buurt wilde gaan omdat hij bang was dat hij bekenden zou tegenkomen. En nu is het dan zo ver. Na een week zoeken, googlen, gastenboeken bekijken en recensies lezen hebben we een club uitgezocht. Hij heet Amor, en hoewel die naam kitscherig en flauw lijkt, zien de foto's er best mooi uit, en heeft het een verzorgd interieur. Drie dagen geleden heb ik gemaild met iemand in het gastenboek waarvan het emailadres ingevuld en zichtbaar was, en al onze vragen afgevuurd. ‘Wat moet je daar voor kleren aan,’ en ‘zijn die single mannen lastig?’ Alles wat ik kon bedenken heb ik gevraagd, vastbesloten om niet over één nacht ijs te gaan en alles goed voor te bereiden. Daarna heb ik alles voorgelezen

aan Michel en besloten we de sprong in het diepe te wagen. 'We kunnen er wel een jaar lang over mailen maar hoe meer je vraagt en te weten komt, hoe groter de kans is dat je niet meer durft!' Het leek inmiddels wel alsof Michel degene was die mij moest overhalen, maar eigenlijk was dat helemaal niet nodig. In de 10 jaar dat ik nu samen ben met Michel hebben we het er al zo vaak over gehad, alleen nooit echt knopen doorgehakt. Ik weet ook wel hoe de meeste mensen er over denken, dat het vies is en 'Hebben jullie soms niet genoeg aan elkaar?' maar zo zien wij het dus niet. Ik gun hem dat pleziertje voor die ene keer best. Ik heb wel eens geprobeerd het erover te hebben met vrienden maar steeds kreeg ik te horen: 'He bah, daar komen alleen vieze mensen,' en als je dan op tv een programma ziet waar ze het onderwerp behandelen, zie je ook vieze uitgelubberde vrouwen en enge mannetjes. Nee, uit nieuwsgierigheid zijn we het erover eens: Het moet er nu maar eens van komen. Ik heb ook begrepen dat in de meeste clubs veel biseksuele vrouwen rondlopen, omdat mensen die zulke dingen doen, meestal wat vrijer in bed en op relatiegebied zijn, en niet bang om dat toe te geven. Ik ben ook al jaren bi (Volgens mij is elke vrouw dat diep in haar hart wel een beetje, maar durven ze dat niet toe te geven) maar kan er in mijn omgeving niet over praten, dus hoop ook stiekem een beetje gelijkgestemde vrouwen te vinden daar. In de badkamer stopt het geluid van water en gaat de kraan uit. Even later loopt Michel de slaapkamer binnen met een handdoek om zijn heupen. Zo fris gewassen heb ik hem het liefst. Zijn zwarte haar dat onhandelbaar in pieken omhoog staat omdat er nog geen gel in zit, zijn blote borstkas zonder haar, en zijn gespierde buik

naakt. 'We kunnen ook vandaag ons eigen feestje bouwen hier thuis,' probeer ik toch nog maar eens, omdat de twijfel weer toeslaat nu het zo dichtbij komt. Ik sta op, en haal mijn nagels over zijn blote rug. Dat helpt normaal ook altijd als ik wat van hem wil want hij kan het niet weerstaan. 'Ik kan best wel iets spannends verzinnen waar we ons ook mee vermaken.' zeg ik verleidelijk en haal zo sexy mogelijk een wenkbrauw op. Hij laat zich niet afleiden en wijst op de gigantische stapel kleren op het bed. 'En al dat spul dat we zijn gaan kopen dan, zodat jij het mooiste meisje in die club bent vanavond? Ik dacht het niet!' Gisteren zijn we samen naar een seksshop geweest met een groot assortiment aan sexy kleding, precies geschikt voor wat we van plan zijn. Die winkel was ons aangeraden door Paula, (de vrouw met wie we een paar keer heen en weer gemaïld hebben en die onze vragen beantwoordt heeft.) Eerst was ik nog een beetje verlegen bij het idee zo'n winkel binnen te gaan, en stiekem ook wel een beetje bang dat iedereen naar me zou kijken, maar toen we eenmaal binnen waren en niemand ook maar enige aandacht aan ons besteedde, ging het langzaam wat beter.

Ik durfde zelfs een paar van de sexy jurkjes uit de rekken te pakken en omhoog te houden. 'Je kunt ook passen hoor!' riep de verkoopster van achter de toonbank, toen ze zag hoe ik daar stond met een jurkje voor mijn lichaam. Ze wees naar een afgelegen hoekje in de zaak en ik pakte twijfelend nog een paar hangertjes van een rek. Ik zag hoe Michel stond te grinniken (De lul!) en vastbesloten om me niet te laten kennen liep ik in de richting die de verkoopster me gewezen had.

Wat kan er misgaan aan kleding passen? Dat doe je in de C&A ook, en zolang ik niet midden in de winkel in mijn blote kont sta, maar het netjes in een pashokje doe is er toch niets aan hand? In de hoek die me was gewezen zag ik een rijtje met vier deuren en voorzichtig opende ik de eerste en liep naar binnen. Links zat een tv scherm en toen ik om me heen keek, zoekend naar een spiegel, zag ik rechts een rol met zakdoekjes hangen. 'Wat een vreemd iets om in een pashokje te hangen,' dacht ik nog, en begon me uit te kleden, er verder niet over nadenkend. Maar toen ik beter naar het scherm keek, zag ik een stukje lager een soort gleufje, om muntgeld in te stoppen, en in het hoekje een klein emmertje met propjes papier. Langzaam begon het me te dagen. Michel had het vast allang door, maar ik kreeg nu pas in de gaten dat ik hier gewoon in een cabine zat waar geile mannetjes zich konden vermaken met een pornofilm. En waar die doekjes voor waren hoef je ook al geen Einstein voor te zijn! Zo snel ik kon trok ik het jurkje aan, probeerde zo min mogelijk in te ademen en met een rood hoofd deed ik het hokje weer open. Michel stond buiten met een vertrokken gezicht, proberend om zo serieus mogelijk te kijken en me vooral niet uit te lachen.

Hij kent me goed genoeg om te weten dat ik behoorlijk zou gaan flippen als hij het wel deed. 'Etter!' riep ik tegen hem, meteen zeker wetend dat hij wist dat wat ik aanzag voor een pashokje, in werkelijkheid heel ergens anders voor was. Het was namelijk van zijn gezicht af te lezen. 'Als ik je dat gezegd had was je helemaal niet meer naar binnen gegaan,' bracht hij proestend uit. 'En dan had ik je ook niet gezien in dit heerlijke jurkje, omdat jij nooit kleren koopt zonder te passen.' Hij

maakte een gebaar met zijn vinger in de lucht, dat ik rond moest draaien en dat deed ik dan ook. Hij stak waarderend zijn duimen op en zijn lippen krulden in een grijns. 'Zo laten, niks meer aan doen, deze moet je nemen.' Een man, die toevallig net voorbij liep en de deur naast het hokje waar ik me omgekleed had binnenging, knikte ook. 'Hij heeft gelijk! Doen!'

Ik wist niet hoe gauw ik weer moest maken dat ik het hokje in kwam, want ik wilde hier zo snel mogelijk weg! Ik stroopte het zwarte jurkje van me af, en stapte net in mijn broek toen er vanuit het hokje naast me kreungeluiden klonken. Ik duwde de deur beschaamd open, één voet in mijn schoen en de andere nog in mijn hand. 'Wegwezen hier!' siste ik tussen mijn tanden naar Michel, die inmiddels geen moeite meer deed om zijn lachen te verbergen en het uit schaterde. 'Zonde, ik had de rest ook wel willen zien.' hikte hij.

'Dan had je me maar moeten waarschuwen, nu mag je alles meenemen zonder dat ik het pas. En nog iets: Jij gaat betalen!' Michel had in de paar minuten die het duurde voor ik mijn openbaring kreeg ook wat sexy mannenshirts uitgezocht, en een paar leuke sexy broekjes. Terwijl ik met een half oog een blik wierp op de prijskaartjes, mompelde ik tegen hem: 'Dure hobby, die parenclubs,' waarop ik een knipoog kreeg en hij zijn portemonnee al trok om af te rekenen voor ik me zou bedenken.

De verkoopster, die opgevangen had wat ik zei, lachte vriendelijk, en zei toen met een knipoog: 'Maar gelukkig hoeft je niet elke keer als je gaat nieuwe kleren te kopen en kun je hier wel een keer of tien mee vooruit, en heb je elke keer dat je gaat iets anders om aan te trekken.' Weer was mijn gezicht van

normaal naar tomaat-stand gegaan in minder dan een seconde. En nadat Michel betaald had, was ik zo snel als mijn benen me konden dragen naar buiten gerend, en had ik hem laten wachten tot alles in discrete, zwarte zakjes zonder opdruk verpakt was.

Toen hij terugkwam bij de auto lachte hij nog steeds. 'Dat gaat wat worden morgen, als je al zo'n kop krijgt als je alleen maar kleren aan het kopen bent.' Hij gooide de zakjes op de achterbank, en we reden naar huis. Hij kletsend over wat verkoopsters in zo'n winkel op een dag allemaal te horen krijgen, en ik vooral opgelucht dat het eerste deel achter de rug was en ik genoeg kleding had voor wel tien bezoeken aan een parenclub. Terwijl ik nog niet eens wist of ik één bezoekje zou overleven!

En nu... Over twee uurtjes gaan we samen naar de parenclub. (Ik moet steeds aan mijn moeder denken, wat die zou zeggen als ze dit ooit te weten zou komen.) 'Denk je dat we vanavond ook echt wat gaan doen daar?' vraag ik voor de zoveelste keer aan Michel, die probeert om zijn lichaam in een ingewikkeld broekje te wurmen met riempjes en drukkers. 'Ik weet het niet, ik denk dat we in eerste instantie gewoon maar moeten kijken, maar je weet wat we afgesproken hebben, je hoeft je nergens door te laten tegenhouden, en wat er ook gebeurt, we worden niet boos op elkaar.'

Zuchtend pak ik een van de jurkjes van het bed. Boos op elkaar worden? Die kans is erg klein. Ik ben absoluut niet jaloers aangelegd en Michels lievelingsgezegde: 'Je eet toch ook niet elke dag kaas op je boterham,' is hier wel van toepassing. Twijfelend hang ik een felrood latex jurkje voor mijn lijf en kijk

in de spiegel. Het ziet er niet echt rekbaar uit en ik vraag me af of ik dat wel aankrijg zonder blauw aan te lopen. 'Wat bezielde me dat ik dit heb uitgezocht,' mopper ik. 'En wat bezielde jou dat je het betaald hebt zonder te kijken.' Michel haalt zijn schouders op en kijkt me aan met een broeierige blik vol belofte. 'Boeiend, jij wilde dat ik alles zou betalen, wie ben ik om daar kritiek op te hebben. En daarbij, ik heb je altijd al eens in zoiets willen zien, waarom trek je het niet meteen aan?' Met een nadenkende blik bekijk ik het jurkje nog eens. Ik trek het met twee handen uit elkaar maar meer dan 30 centimeter breed krijg ik het niet. Het ziet er niet echt comfortabel uit en ik ben bang dat ik op een braadworst lijk die uit het velletje gaat knappen als ik het wel probeer.

'Omdat ik minstens een bus talkpoeder nodig heb om het überhaupt over mijn lijf te krijgen!' Ik gooi het weer terug op het bed. Michel heeft inmiddels een jurk opgediept uit de stapel en laat hem aan mij zien. 'Deze!' zegt hij enthousiast. Hij steekt een lange zwarte jurk omhoog, die bestaat uit delen van een soort gaas en delen van lakleer. De grote stroken lakleer zijn zo strategisch aangebracht dat mijn aanzienlijke borsten bedekt zijn, en lopen in een bocht naar beneden zodat het stukje tussen mijn benen ook bedekt is. 'Verschrikkelijk sexy, maar ook weer niet sletterig zodat iedereen meteen ziet wat je te bieden hebt.' Hij heeft gelijk, voor een eerste keer is dit precies goed.

Doordat de rest van de jurk doorzichtig is kan ik er geen lingerie onder dragen maar dat moet dan maar, in elk geval bedekt de rest genoeg om me niet helemaal naakt te voelen. Nu het zo dichtbij komt, krijg ik het toch wel een beetje benauwd. In mijn buik beginnen de vlinders te fladderen en hij maakt rare

draaiende bewegingen, alsof ik elk moment kan gaan kotsen. 'Wat eten we trouwens?' vraagt Michel als hij me de jurk aangeeft om te passen. Typisch een man, dat hij op een moment als dit aan eten kan denken. Ik heb een baksteen in mijn maag, daar past echt geen pizza meer bij. 'Ik kan echt niet eten nu, ben veel te nerveus.' Ik kijk nog eens naar hem. Wat ben ik toch gek op die vent. En wat zou het een verkeerd plan kunnen zijn wat we nu gaan doen. Stom genoeg heb ik tegen hem gezegd toen we besloten hadden het te doen, dat hij, wat ik ook zei, moest zorgen dat ik zou gaan. 'Ik wil het graag, maar ik weet dat ik koudwatervrees ga krijgen en dat ik er daarna weer spijt van heb. Ik moet even doorbijten en dan komt het goed. Wat ik ook zeg, we gáán en jij zorgt dat ik me niet bedenk.' En dat is precies wat hij doet.

Hij zou me nooit ergens toe dwingen wat ik écht niet wil maar hij weet ook dat ik af en toe een duwtje in de rug nodig heb. Zuchtend sta ik op, en gooi de jurk met een paar hoge hakken erbij in een tas. 'Zouden ze daar condooms hebben?' peins ik hardop en Michel schiet in de lach. 'Natuurlijk hebben ze daar condooms, je mag geen tassen meenemen naar binnen, waar denk je waar je die dingen moet bewaren, in je schoenen soms?' Daar zit wat in, dus ik hoef niet naar de badkamer om die dingen óók nog te pakken en in mijn tas te stoppen. Ik kijk nog maar eens op de klok en zucht. Het lijkt wel of dat ding om me te irriteren zes keer zo snel gaat als normaal. Over een uur zitten we al in de auto en zijn we al onderweg. Voor de vijfde keer kijk ik naar de routebeschrijving en lees ik nog eens de mailtjes door die we uitgewisseld hebben met Paula. 'Niets moet en alles mag,' lees ik hardop. (Die lees ik inmiddels voor

de tiende keer.) 'En je hoeft je nergens toe te laten dwingen, nee is NEE.' Michel knikt. Dit heeft hij de laatste drie dagen al verschillende keren gehoord, en toch lees ik het steeds opnieuw, alsof ik er zeker van wil zijn dat ik niets over het hoofd heb gezien. De tekst blijft elke keer hetzelfde en ik verdenk hem ervan dat hij hem onderhand uit zijn hoofd kent. 'Vergeet ook niet dat je niets hoeft te doen als je je bedenkt, ook al was je al begonnen, en je mag ook gewoon kijken. Als je toch iets wil, maar niet wil dat iemand meedoet, kun je de deur van de privekamer gewoon op slot doen. Dan kunnen mensen wel kijken maar ze kunnen niet aan je komen.'

Paula heeft ook beloofd om haar best te doen om langs te komen, om kennis te maken, of zoals ze zei: 'Dan heb je niet helemaal het gevoel dat je niemand kent.' Na alle mailtjes nóg een keer van A tot Z te hebben gelezen, open ik voor de laatste keer vandaag de pagina van Amor. 'Er heeft weer iemand op mijn gastenboekbericht gereageerd!' roep ik enthousiast en begin te lezen terwijl Michel aanstellerig kreunt. 'Beste nieuwelingen. Leuk dat jullie het ook eens willen proberen. We zijn altijd blij om nieuwe mensen in onze club te mogen begroeten. Hopelijk hebben jullie het naar je zin en we zien jullie vanavond.' 'Dat is wel aardig, de eigenaren wensen ons veel plezier' zeg ik. Alsof Michel dat niet ook zo al begrepen heeft. Hij knikt en bromt: 'Ik ben benieuwd.' Hij friemelt nog wat aan zijn haar en kijkt in de spiegel. IJdeltuit. Als hij even later op zijn horloge kijkt zegt hij, met een blik op mijn woeste haardos: 'Moet jij niet eens onderhand...' Ik zucht, want zoals normaal heeft hij weer eens gelijk, en na een laatste keer de pagina verversen en kijken of er écht geen nieuwe berichten en

mailtjes binnen zijn gekomen, sluit ik de laptop af. 'Ik ga me douchen en mijn make up doen,' zucht ik tegen Michel.

Hij knikt, ondertussen druk gravend in de stapel slips, op zoek naar nét dat ene exemplaar waar zijn kont er het beste in uitziet. 'Af en toe ben je net een wijf,' lach ik en trek dan de badkamerdeur dicht. Terwijl ik me sta te douchen slaan de twijfels weer toe. Wat nou als het hetzelfde gaat als bij mijn vriendin? Die had ook een keer zoiets gedaan, en daarna was haar man verliefd geworden op die andere vrouw. Hij had bijna een jaar gerommeld met haar en is toen weggegaan bij zijn vrouw omdat hij verliefd geworden was op die ander. Ik schud mijn hoofd. Dat gaat bij mij en Michel niet gebeuren. Jarenlang roep ik al dat monogamie overschat is. Dat een man sneller geneigd is om vreemd te gaan als het niet mag, maar dat hij als het wel mag, al snel de spanning zal missen en het leuke ervanaf is. Nadenkend haal ik een scheermes langs mijn benen (al voor de vierde keer vandaag, er is echt nergens meer een haartje te bekennen), en besluit dan dat ik me niet zo druk moet maken. Als ik er straks eenmaal ben, dan is het vast niet zo erg als ik nu, op dit moment denk. Het is het nieuwe, het enge, en het onbekende, dat ervoor zorgt dat de rillingen over mijn rug lopen. Meer niet. Koudwatervrees. Spanning. Niet eens vervelende spanning.

Ik spoel me nog een keer goed af en stap dan onder de douche uit. Ik pak een handdoek van het kastje, en veeg daarmee over de spiegel. Ik mag er best zijn, bedenk ik me, als ik eens goed mijn weerspiegeling bekijk. Mijn borsten zijn niet heel erg groot, maar wel stevig, en ik ben niet slank, maar alles is goed in proportie. Mijn zwarte haar krult, en mijn grote, groene ogen

schitteren bij het vooruitzicht van een spannende avond, ook al ga ik kapot van de zenuwen. Tevreden met wat ik zie droog ik me af en pak, nog steeds naakt, mijn make-up koffer van de plank. Eerst maar eens wat groene oogschaduw, waardoor mijn ogen groter lijken, en een dikke rand eyeliner om mijn look nog wat te overdrijven. Vanavond wil ik een vamp zijn, een vrouw van de wereld en iemand die er uit ziet alsof ze on top of the world staat. Dat moet met die sexy jurk wel lukken, en met Michel aan mijn zijde, die me sowieso altijd al het gevoel geeft dat ik het lekkerste wijf ben dat hij ooit gezien heeft.

Ik knijp nog wat mousse in mijn krullen en schud mijn hoofd, en spuit een beetje van het dure luchtje op waar Michel zo gek op is. Ik maak het af met een mascara waardoor mijn wimpers er vol en dik uitzien en waarmee ik nog eens extra de nadruk op mijn ogen leg. Dan loop ik terug naar de slaapkamer om mijn kleren aan te trekken. Michel kijkt op als ik aan kom lopen. 'Wow!' zegt hij en neemt me bewonderend op. Hij fluit schel op zijn vingers. 'Dat zou je vaker moeten doen,' zegt hij met een verlekkerde blik. Inmiddels heeft ook hij beslist wat hij zal aantrekken zie ik. Alle broekjes zijn netjes opgeruimd op ééntje na. Het is een zwart broekje met een soort klepje, waar klittenband aanzit. Als het dicht is zie je niets, maar als ik een vinger achter het klepje haak kan ik het zo opentrekken en heb ik volledig zicht op zijn geslachtsdeel. Ik maak een beweging met mijn hand alsof ik een kat ben, die met haar klauwen in de lucht slaat. 'Grawwww,' doe ik het geluid na. 'Als ik maar de eerste ben die dat mag uitproberen.'

Hij lacht en knipoogt. 'Je bent in elk geval de lekkerste die het uitprobeert!' Dan draait hij zich om zodat hij zich verder aan

kan kleden. We hebben gehoord van Paula dat je in je gewone kleren binnenkomt, en dan in de kleedruimte je sexy kleding aandoet terwijl je je gewone, dagelijkse kleren achterlaat. Hoewel dus alleen de mensen in de kleedruimte onze normale kleding zien, hebben we toch besloten om ons leuk aan te kleden. Ik kies voor een roze lange zomerjurk tot op de grond met leren sandaaltjes in een donkerdere kleur roze, en Michel kiest voor het strakke en perfect zittende blauwe overhemd dat zijn ogen nog blauwer laat lijken (En mij het water in de mond laat lopen) en een strakke zwarte broek. 'Nou, daar gaan we dan he,' zegt hij, en mijn buik draait nog hardere rondjes dan hij al deed. Ik slik. 'Ja, daar gaan we dan.' Na elkaar lopen we de trap af en ik kijk nog eens bewonderend naar zijn kontje in die strakke broek. 'Zeker weten?' vraag ik nog eens twijfelend, als Michel de tas met sexy kleren over zijn schouder gooit en de voordeur open gooit. 'Zeker weten!' zegt hij resoluut.

Hoofdstuk 2

In de auto, nadat de tas met kleding op de achterbank ligt en we onderweg zijn, zeggen we geen van beiden veel. Ik ben te zenuwachtig, en Michel te druk met ingespannen op de routebeschrijving kijken die ik met veel zorg heb opgezocht en uitgeprint een uur geleden, omdat ik door de opwinding de kabel van de tomtom nergens kon vinden. 'Hoe ver is het nog?' vraag ik met een klein stemmetje.

Michel kijkt vertederd naast zich. 'Nog een kwartier, een minuut korter dan toen je het de laatste keer vroeg!' Hij lacht. Het is een fijne lach. Ondeugend, stout, en onweerstaanbaar. Een lach waar ik geen genoeg van kan krijgen. 'En als het nou niks is, gaan we dan meteen weg? Dan hoeven we toch niet te blijven he?' Hij knikt geruststellend in mijn richting. 'Als het niets is, dan knijp je me maar gewoon in mijn hand of zeg je dat je er niets aan vind. Dan gaan we meteen weer weg. Hoef je geen reden voor te geven, als jij er genoeg van hebt dan gaan we naar huis.' Dat stelt me gerust, en ik adem diep uit, terwijl ik nog eens in het spiegeltje kijk of mijn make up niet uitgelopen is en of mijn haar wel goed zit. Tien minuten later zet hij de auto op de grote parkeerplaats. 'Zouden al die mensen bij Amor zijn?' vraag ik verschrikt, met grote ogen van paniek om me heen kijkend. Overal staan auto's en het is al een wonder dat er nog een plekje vrij was voor die van ons.

'Nee joh, dit is gewoon een parkeerplaats, ook voor mensen die gewoon de stad in gaan of hier wonen,' zegt hij. Maar hij klinkt alsof hij er zelf ook niet al te zeker van is. Als hij de deur opendoet aan de bestuurderskant blijft het stil. Hij kijkt naast

zich en ziet hoe ik steeds dieper in de stoel probeer te kruipen en mezelf onzichtbaar probeer te maken. Hij schudt met zijn hoofd. 'Nee he?' zegt hij. Volgens mij heeft hij allang in de gaten hoe laat het is. Ik open mijn mond. 'Ik heb me bedacht Michel,' mompel ik beschaamd. 'Ik durf het echt niet.' Mijn gezicht is inmiddels nog witter dan zijn auto en ik zie er volgens mij uit of ik elk moment kan gaan overgeven. 'Echt, ik weet het, je moest zorgen dat ik het wel zou doen, maar ik wil het écht niet. Zullen we gewoon uit gaan eten of zo en dit idee gewoon vergeten?' Hij trekt de deur met een zwaai weer dicht. Hij zucht. Trommelt op het dak. Kijkt me nog eens met een serieus gezicht voor hij zegt: 'Mir, jij wilde dit toch zo graag? Nu zijn we helemaal hier en nu dúrf je niet meer?'

Ik knik. Kort samengevat klopt dat wel. 'Het spijt me. Ik durf gewoon niet naar binnen en...' 'Mir! Jij wilde hierheen, ik heb meer geld aan kleren uitgegeven dan onze hele garderobe kost voor dit idee en je dúrft niet?' 'Daar komt het in het kort wel op neer ja,' zeg ik zacht. Ik durf hem niet meer aan te kijken, ik weet dat hij hier ontzettend veel zin in had. Dat had ik zelf ook, met de nadruk op HAD. Toen het nog een idee was, een spannend iets dat aangename kriebels in je buik veroorzaakte was het een stuk spannender dan nu, nu het nog maar vijf minuten duurt voor we binnen zouden kunnen zijn.

Het begint langzaam te regenen, en omdat het in de auto een stuk benauwder is dan buiten (Ik zweet me kapot, zo zenuwachtig ben ik) beginnen de ruiten te beslaan. Het is dat de auto niet heen en weer beweegt want anders denken de mensen in de buurt dat wij ons eigen feestje bouwen op de parkeerplaats van een parenclub. Ik wil gewoon echt niet meer

maar omdat ik zo stom ben geweest om hem te zeggen dat hij zich er niet bij moet neerleggen als ik weiger en alles moet doen om me te overtuigen, blijft Michel voet bij stuk houden. Hij wil duidelijk érg graag naar binnen. Hij buigt zich naar me over en strijkt de haren uit de mijn nek. Hij kust het plekje dat vrijkomt. Gemeen, want hij weet dat ik dat niet kan weerstaan. Het enige probleem is dat dit keer de angst om naar binnen te gaan groter is dan de zin in hem.

Ik duw hem geïrriteerd van me af. 'Hoe kan ik je overhalen om met me mee naar binnen te gaan?' gaat hij over op vleierij als verleiding niet helpt. 'We wilden het toch wat spannender maken? Wat kan er nu spannender zijn dan dit? Je wilde dit net zo graag als ik, en je stelt me teleur als je niet mee naar binnen gaat. Typisch Michel. De vleierij werkt niet, de verleiding niet, dan maar dreigementen. Maar die werken ook niet. Als ik zeg dat ik niet ga, dan ga ik ook gewoon niet! Ik zit me net te bedenken wat ik kan zeggen om tot hem door te dringen en hoe ik hem zo ver krijg om gewoon gas te geven en weg te rijden, als er een harde klop klinkt op de zijkant van de auto. Als Michel zich omdraait kijkt hij in het gezicht van een man in een korte broek, met een T-shirt aan en slippers, die een gebaar maakt dat Michel het raampje open moet draaien. Verbaasd doet hij wat de man hem vraagt en hoort hem vragen: 'Nieuwelingen? Hij kijkt de man niet-begrijpend aan. 'Pardon?' Hij zegt: 'Of jullie op de site hebben gereageerd via het gastenboek met de naam nieuwelingen.' Ik wil van schaamte nog dieper in de stoel wegzakken. Maar Michel knikt. 'Dat klopt, maar...' Hij kan zijn zin niet afmaken en het lijkt wel alsof de man dit vaker heeft meegemaakt want hij trekt de deur

aan Michels kant van de auto bruut open, en steekt zijn hand uit. 'Kom maar met mij mee, ik zal het jullie allemaal laten zien. Ik kijk verbijsterd naar Michel als hij zijn lange benen uit de auto zwaait. Hij gaat toch niet echt.... 'Michel! Roep ik hem paniekerig na, maar de deur slaat dicht. Hij reageert niet en staat buiten tegen die man te praten. Waarschijnlijk te vertellen dat zijn vrouw niet meer durft, want de man loopt om de auto heen, klopt aan mijn kant op het raampje en als ik het aarzelend naar beneden doe zegt hij: 'Je hoeft nergens bang voor te zijn hoor, voor iedereen is de eerste keer spannend en ook een beetje eng, maar geloof me, als je eenmaal binnen bent valt het mee.'

Ik begin nu echt een beetje in paniek te raken. Mijn hartslag gaat tekeer alsof ik tien kilometer gelopen heb en ik proef gal in mijn mond. Waarom heb ik dit ooit verzonnen, ik wil niet meer! 'Michel! Ik doe het niet. Serieus, gewoon echt NIET!' Ik hoop maar dat hij begrijpt dat het me ernst is. Dat lijkt gelukkig het geval te zijn want hij doet zijn deur weer open. Met een zucht van opluchting wil ik hem nét vragen waar hij wil gaan eten, als hij achter de stoelen reikt en de tas met onze uitgaanskleren van de achterbank trekt. 'Als je niet meekomt blijf je maar in de auto wachten tot ik terugkom hoor,' dreigt hij. Ik kijk verschrikt om me heen. Hier? Tot midden in de nacht in de auto wachten, zoals ik er nu uitzie? Met meer make-up dan een gemiddelde beautycase bevat op mijn gezicht? Ik denk een seconde na voor ik uit de auto vlieg, en zie hoe Michel lacht om de vertwijfeling die ongetwijfeld van mijn gezicht af te lezen is. Wat kan het ook een eikel zijn af en toe! 'Maak je niet dik schat, het komt

allemaal goed.' Hij loopt achter de man aan die zich onder het lopen aan mij voorstelt als John.

'Als John een beetje de gemiddelde man in die club is, kan het nog wel eens op een teleurstelling uitlopen, 'denk ik, en ik bekijk hem nog eens goed van de zijkant. Het is niet zo dat ik een voorstelling heb van hoe de mannen in een parenclub uitzien, maar het stereotype idee dat de meeste mensen hebben van parenclubs en hun bezoekers wordt zo wel nog eens onderstreept. 'Ik dacht dat mensen sexy kleding moesten aantrekken,' zeg ik zachtjes tegen hem. Hij lacht zijn door nicotine bevroren tanden bloot en zegt: 'Dat is ook wel de bedoeling maar ik kom alleen maar voor de gezelligheid. Ik blijf beneden aan de bar zitten en dan maakt het niet zoveel uit wat je aan hebt. En daarbij, ik zat op jullie te wachten en ik kan dan niet in een sexy boxershort naar buiten komen, dan krijg ik problemen met de buurtbewoners!' Ik knik begrijpend, maar kan me hem niet voorstellen in zo'n broekje als datgene wat Michel gekocht heeft.

Maar oké, dat kan dus ook, aan de bar zitten als je niet naar boven wil. Het is alsof er een last van mijn schouders valt. Misschien zal het toch allemaal wel meevallen. Als we de hoek om lopen pakt Michel mijn hand stevig vast en trekt me tegen zijn lichaam aan. 'Ben je bang dat ik weg ga re....' wil ik plagend vragen, maar dan val ik stil en vergeet ik alles wat ik nog wilde zeggen. Ik kan alleen maar staren, maar me geen centimeter meer bewegen. Op de gevel van een enorm gebouw, dat op de hoek van een ontzettend drukke weg ligt, prijkt een uithangbord dat de hele breedte van het gebouw beslaat. PARENCLUB AMOR staat erop, met daaronder een engeltje met een luier om en flitsende rode lampjes. De gemiddelde

kermisattractie is er niets bij. Ik probeer me voor de zoveelste, en vast niet laatste keer vandaag onzichtbaar te maken, hoop dat de grond open zal splijten en me zal opzuigen, dat ik verdwijn van de aardbodem, maar weet dat het vergeefse hoop is. Het is nog hartstikke vroeg, en nog helemaal licht buiten. Ik gluur door mijn wimpers naar de ramen van de huizen om me heen of er ergens een gordijn beweegt. Als nu iemand naar buiten kijkt, zien ze ons lopen en weten ze precies waar we heen gaan en veel erger nog, wat we daar gaan doen. 'Moet je die viespeuken zien lopen,' zullen ze vast denken. Ik schaam me dood. 'Michel! Wist jij dit?' Hij haalt zijn schouders op. 'Ja, gezien net toen we erlangs reden, maar het was me niet opgevallen dat jij het niet gezien had.'

Tot overmaat van ramp moeten we bij de deur aanbellen en wachten tot er iemand open komt doen. De dertig seconden die het duurt sinds Michel op de bel drukte, zijn de langste dertig seconden van mijn leven. Op de drukke weg langs het opvallende gebouw zoeven de auto's voorbij en het lijkt of iedereen kijkt wie er daar voor de deur staan. Dat zal niet echt zo zijn, maar voor mijn gevoel is het wel zo. Degene die bedacht heeft om deze club aan zo'n drukke weg te bouwen, die moesten ze wurgen! Wat zeg ik, vierendelen en in brand steken! Als de deur op een kier open gaat duw ik zo hard ik kan de kleine brede man die er staat aan de kant om maar zo snel mogelijk binnen te komen voor er nog meer auto's langs rijden en nóg meer mensen ons daar zien staan. Met een hoofd zo rood als een tomaat kijk ik Michel woedend aan. 'Je had het me wel even mogen zeggen!' Hij haalt zijn schouders op en loopt op zijn gemak achter de man aan, die hem meeneemt naar een